

Min stoltaste dag

Hej! Mitt namn är Kvisslebrun. Som namnet antyder kommer jag från Kvissleby någon mil söder om Sundsvall där min husse och matte, Jonas och Signe Zellin, vårdat mig ömt och med kärlek under alla år. Jag är en ljusbrun valack och tillika kallblodstravare född 1957. Mina föräldrar heter Herding och Kappa.

Min karriär på travbanorna började inte särskilt lysande då jag blev diskvalificerad inte mindre än fem gånger under mina första nio starter. Detta berodde främst på min grova bakaktion vilken inte harmonierade med mitt trånga frambensställ. Så småningom kom man tillrätta med problemet genom balansering, men helt fläckfri i travet blev jag aldrig och ibland tog jag till galoppen.

Styrkan blev mitt främsta vapen när jag klättrade uppåt i klasserna. Över 2600 meter, och helst längre, hade jag få övermän. I Sverige kom jag att dominera kallblodssporten under flera säsonger. Bland annat vann jag Nordsvenska Travmästerskapet fyra år i rad. Min akilleshäl var speedresurserna. Jag hade svårt att växla tempo och fick därmed ofta vandra i dryga spår.

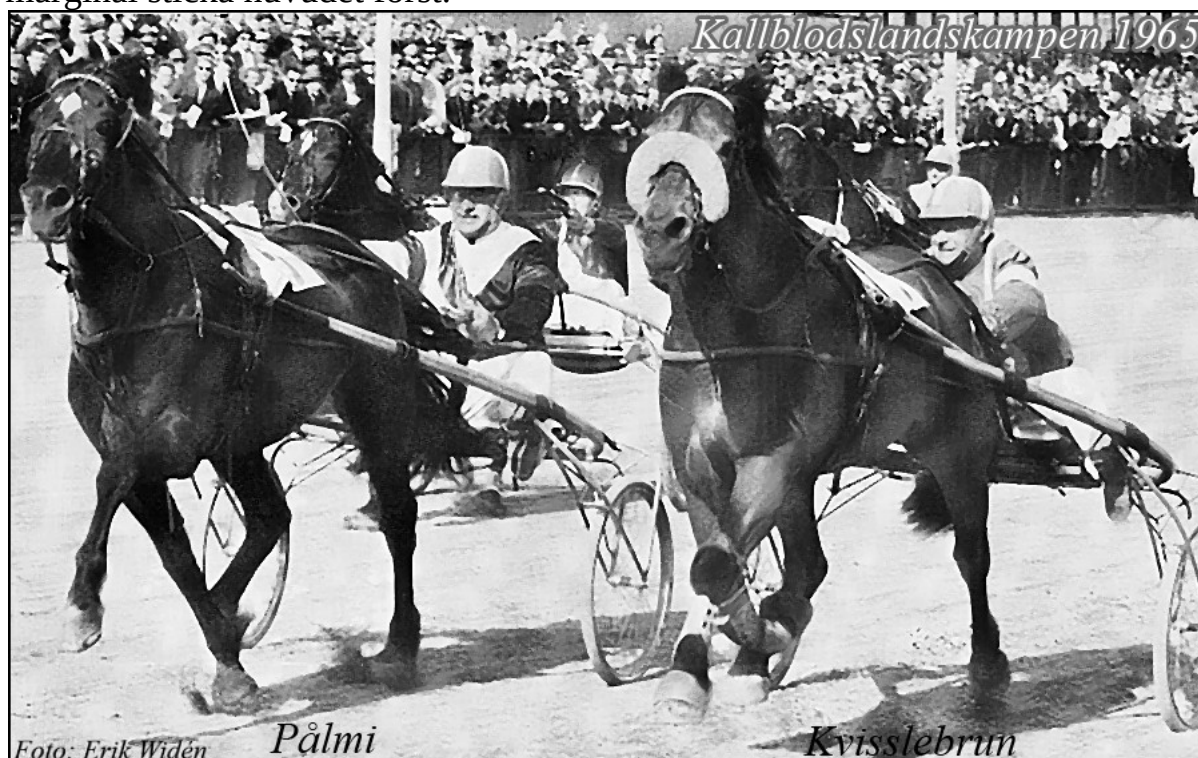
Vinvara övertar ledningen från Solnell när ett varv återstår av Kallblodslandskampen 1965. Bakom följer Kvisslebrun, Spiko (invändigt), Pålmi och Harpun. Foto: Erik Widén

Kvisslebrun vinner Svensk-Norsk Kallblodslandskamp 1965 före Pålmi och Dolly Foto: Erik Widén

Nu ska jag berätta om min karriärs stoltaste ögonblick då jag gick segrande ur Kallblodslandskampen 1965 efter en stenhård kamp med ett annat svenskt ekipage, Axel Johnson och hans fina sto Pålmi från Östersund.

Jag spelades till favorit trots flera namnkunniga norrmän, främst beroende på den långa distansen, 3000 meter. Som vanligt startade jag trevande och fick vandra i tredjespår större delen av loppet medan Spiko (Karsten Buer), Solnell (Nils Gustafsson) och Vinvara (Alf Ulven) avlöste varandra i täten. När ett knappt varv återstod hade jag i alla fall nått upp utvändigt om Vinvara och in på upploppet verkade jag gå mot en klar seger. Bakifrån kom dock Pålmi med en virvlande avslutning och jag fick ta till alla mina krafter för att med minsta marginal sticka huvudet först.

Av min husses glädje och de högljudda publikovationerna fick jag ett intryck av att jag gjort något mycket speciellt när jag travade tillbaka till stallbacken.

Trots att mina allra sista framträdanden på travbanorna inte blev lika framgångsrika på grund av en kotfraktur som jag ådrog mig vid 14 års ålder blev slutfacit 84 segrar på 285 starter och nästan 300 000 kronor i insprungna pengar. Dessutom valdes jag till Årets Kallblod både 1965 och 1966.